

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1855-06-14/1855-06-15)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1855-06-14/1855-06-15)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 315.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000068.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Marienbad, Torsdag, d. 14. Juni 1855. Eftermiddag Kl. 5.

Tak, min egen kjære Ludvig, for Dit første Brev, som jeg modtog for en Time siden, og aabnede næsten skjælvende, Gud veed hvorfor ! men det er et forunderligt Øieblik, hvori man modtager det første Brev fra Hjemmet. Der lyser en saa stor Venlighed ud af dette Brev, en Venlighed jeg saa inderlig trænger til, at Dit kjære Brev har styrket mig mere ends. 316det første Bad, jeg i Dag har taget i Marienbad. Tak at Du begyndte at skrive til mig, inden Du modtog mit første Brev. Tak at Du husker at sige mig: Godnat. Hvorfor jeg rystede paa Hovedet ved vort sidste Farvel paa Toldboden var, fordi det havde noget stødende for min Følelse, at der i Din hørørstede Tale ved Afskeden laae, saa syntes det mig, ligesom en kaad Overgivenhed, som ikke ret vilde harmonere med min Stemning ved Afskeden ; imidlertid forsonede det rare Udtryk, som Dit Ansigt umiddelbart ovenpaa denne Kaadhed antog, mig strax, et Udtryk som jeg saa godt kjender, og maaskee kun jeg.

Fra det Heibergske Hjem

19

Tak for Din Godhed mod Anthon ! Han blev meget glad og sagde flere Gange : Det er da smukt af Heiberg. Han ønsker, at det maa blive staaende til han kommer hjem. Han sagde netop forleden : Saasnart jeg nu kommer hjem, maa jeg atter laane Penge. Jeg vilde intet Haab give ham den Gang og tav. Nu er jo ved Din Godhed den Sorg slukket.

Hvad Du fortæller om Fru Hall, er ikke andet end hvad man kan vente af en saa taktløs og ledeløs Frue. Vær dog forsigtig med Din Irettesættelse, husk, at en Gaas kan ogsaa bide, og jeg har længe havt den Tro, at hun beed os gjerne, hvis hun kunde komme til.

Foraaret er kommet lige saa sildig her i Bøhmen som hos os. Syrener og Gyldenregn staae her i fuldt Flor, hvilket altid er en Trøst, naar jeg ikke kan see vore egne. Da jeg stod op den første Morgen her, kom Værtens smaae Pigeboørn og bragte mig hver en Bouquet. Folkene her betragter os som gamle Venner, og det giver Opholdet her noget hyggeligt. Paa Promenaden nikkede alle Kræmmere, Blomsterpigerne, Kniplingspigerne etc. — etc. — til os som tilbagekomne Venner. Doctor Heidler studsede, da han saae os, og sagde: Det var en Overraskelse ! Det glæder mig saa meget mere, sagde han til mig, som De var de Patienter, hvor Virkningens. 317af Vandet her altid var tvivlsom. Hvor er her dog smukt ! I Aftes var vi oppe paa en af de Høie, hvorfra man har en vid Udsigt. Ak ! sagde jeg til Anthon, gid dog Heiberg nu var her ; hvor han vilde glæde sig ved at sidde her og kikke, han vilde kunne sidde her i hele Timer. Og saa den lette klare Luft ! Gid vi dog havde den hjemme. Bøhmen er et deiligt Land ! En Forening af Bjerg og Slette, kun Havet mangler, men denne Mangel er jo rigtignok ikke ringe. Du troer ikke, hvor megen Glæde jeg har af Din Gave, Eremitagen. 1) Jeg har hængt det op paa min Væg og betragter det med veemodige Øine.

Den letsindige Fugl han færdes nu der,
Mon han tænker paa Magen, der har ham saa kjær ? 2)

Jeg skal aldrig reise uden at have et saadant Billede med paa Reisen fra Hjemmet.

Der ligger deri en unævnelig Magt,
Som Dansken aldrig fordølger. 3)

Af danske er her Weis, som jeg har talt med. 4) To Damer fra Fyen, en Fru Simonsen med Datter, og Dronningens Veninde, Frøken Andreasen med Dame, som jeg ikke har talt med endnu. Og en Læge, Doc. Eversen fra Frederiksborg. Han kom til os i Dag paa Promenaden og forestillede sig for os. Det er en ældre Mand. Anthon siger, at det er en flink og dannet Mand, men uagtet han rigtignok havde Hat paa, kan jeg dog ikke med Bestemthed underskrive denne Dom endnu.

Hvad Forespørgsmaalet om Reengjøringen angaaer, da har jeg intet derimod, hvis Du vil have denne Ubehagelighed, hvilket jeg synes er Synd. Men skal Loftet gipses, da maa jo Tæppet i Havestuen tages af, det kan da vente med at blive slaaet paa igjen, til jeg kommer hjem. Gjør det som Du vil, min kjære Ludvig, men jeg synes, at Du faaer det al for fælt ved dette Staahei.

s. 318Vil Du ikke tjene mig i at give mig et Maal af Spisestue-Vinduernes Høide og Brede. Man kan faae saa smukke Rullegardiner her, som jeg nok havde Lyst at kjøbe, men uden at vide Høiden og Bredden lader det sig ikke gjøre. Kan jeg faae nogle saadanne, skal Solen aldrig mere stikke Dig i Dine rare Øine. Anthon beder tillige, om Du vil lade ham vide, hvad Du betaler for mine Breve ved Modtagelsen, thi han kan ikke blive klog paa Janes Udgift ved Modtagelsen af hans.

19*

Det er jo mærkeligt, at Dagbladet paa en Maade tager Dit Forsvar ! Naar jeg nu herefter klager over Dig som Ægtemand, saa veed jeg da, at Oppositionen er paa min Side, det er dog altid noget.

Heiberg, Johanne Luise, *Fra det Heibergske Hjem,*

Ligesom jeg paa min forrige Reise af Glæde over Dit første Brev i Wien købte en Gave til Dig, saaledes har jeg i Dag af Glæde over Dit første Brev købt et Stykke af det fineste Bøhmiske Lærred til 12 Skjorter ; det er en heel Kapital, men hvad gjør man ikke for en god Hund, i Haab om at den kan blive endnu bedre. Nu gjælder det om at faae dem godt syede, og jeg har det bedste Haab. Jeg behandler denne Sag med yderste Vigtighed, saa jeg vil haabe, at dette Værk vil lykkes, thi hvad er selv den bedste Digter og Theater-Directeur uden Skjorte paa Kroppen, og nu faaer Du dem saa fine, som Du vist aldrig har eiet dem, men en fiin Mand maa have fiint Linned, og saa er jo det fineste for groft til Dig. Jeg har ogsaa købt fiint Lærred til Særker til mig, thi Eenhed maa der være i et godt Ægteskab, men dog ikke saa fiint som det til Dig, thi der er dog Forskjel paa Kong Salomon og Jørgen Hattemager. Nu skal jeg ud at drikke Vand; naar jeg kommer hjem gjør jeg mit Brev færdig! Farvel saa længe. —

Nu har jeg drukket og spaseret for anden Gang i Dag. Paa min Vandring bøiede jeg mig ned til en Kløvermark og bad den om en Fire-Kløver til min Ven, som kunde bringes. 319ham Lykke, og see ? der viste sig straks en Fem-Kløver for mit Øie, vær nu saa god at tage venlig imod den. Jeg plukkede nu ogsaa en Gaaseurt til Dig, thi uagtet Du paastaaer ikke at være Elsker af den Slags Blomster, saa veed jeg det dog bedre. Du synes netop godt om Gaaseurter, dog beder jeg Dig betragte min Lykkekløver som ikke staaende i mindste Forbindelse hverken med denne Gaaseurt eller nogen anden Gaaseurt.

Jeg kan ikke faae mit Brev bort i Aften og føier derfor et Par Ord til i Morgen. Klokken er snart halv ti og altsaa min Sengetid. God Nat derfor, min kjære Ludvig ! Tak endnu en Gang for Dit rare Brev; det har gjort mig saa godt at see ; Du holder dog vist mere af mig end jeg troer. Lev vel ! men før ikke saa uregelmæssigt et Liv, at spise den ene Dag Kl. 7½ den anden Dag Kl. 9 kan aldrig være godt. Dog Du holder ikke af Formaninger og derfor vil jeg høre op dermed. God Nat ! I Aften er her Skyer paa Himlen, ellers sender jeg hver Aften en Hilsen op til dem. God Nat !

Fredag Morgen.

God Morgen, min kjære Ludvig ! Jeg kan hilse Dig fra Gøgen, som kukkede i Skoven, jeg blev glad over at høre den hjemlige Fugl. Og nu Farvel for denne Gang. Tænk med Venlighed og Godhed paa Din

Hanne.

Hils Alle, hjemme og ude. Jeg har sovet saa godt i Nat. Det skylder jeg Dit Brev. Skriv snart.